

בחמש וחצי חמראנו שוב - ובחשכח שכנו ליפח נוף ומכאן לח"א.

18.1.57, יום ו'

באחת עשרה בא אצלי משה, נמשש הבוקר עם ברנס בלוד. מביטח טובה, אבל נחלקו בשתי נקודות, ברנס חבין מחמרשילד שאנו נשארים רק בשדס א-שיך, ולא לאורך כל החוף. על רוחב שדס א-שיך אינו חולק וזה נשאר מה שקבע תחילה. לדבריו נאמר למזכל כי נשאר בשדס א-שיך, היינו ברצועה שעל חוף המיצרים, ולא היה מובן שלאורך כל החוף.

הנקודה השניה היתה על סחנה צבאנו ברמייה. משה הציע שנשאר במחנה האנגלי הנמצא משני עברי הגבול, בחוף 4-5 קילומטר מדרום הגבול. זכוח או"ם יעמוד במרחק 200 מטר. ברנס הסכים, בהנאי שחמזכל לא יתנגד לכך. גם הילופי חשבוים יצאו למועל בעוד ימים אחרים.

22.1.57, יום ג'

באחדים מבני לוויית בניסיעה למפרץ שלמה - התקריתי ורותקתי למטה. גם פוליה חלחה - היא מהרעלת קבה. ורק לאחר שנתקבלו השיחות האחרונות בין חמזכל ובין אבן - בשיחות אלה מטיל המרשילד טמק אם יש לנו זכוח לשוט במפרץ אילת, דורש חכנסה כוח או"ם לניצנה ועוד ~ ראיתי חכרת לעלות לירושלים ולכנס הממשלה לישיבה לדיון ולהחלטה (נראה לי שמוטב לנו לגלוח החלטותינו בכנסת, ומפח

יגיעו לאו"ם, ורק אם חברינו בנ.י. - שאתם מנסה הרצוג להתקשר הערב טלפונים
- ימצאו נימוקים לדחיה הימטר החודעה רק בשבוע הבא בכנסת.

חוך כדי ישיבת הממשלה הודיעו לי כי אשתו של ברזילי - נפטרה. שלחתי
לו סלגרמח בשם הממשלה.

23.1.57, יום ד'

כחבתי הבוקר נאומי לכנסת. על פי דרישה מח"ה נדחתה הישיבה לשעה ארבע.
לא רצו שדברי יגיעו לנ.י. בטרם ימסרו חברינו להמשריד הצעותינו.
כשעה לאחר גמר נאומי חרגשתי שאיני בסדר ונאלצתי לשכב, הרופא לא
הרשה לי לשוב לת"א, אבל החלטתי בבוקר לרדת ויחי מה.

30.1.57, יום ד'

שוב אני במטה כשבוע, חיום חורשתי לשבת שעתיים לכתוב.